

Русия, дѣто Царьтъ и народътъ се смѣтатъ като едно, съединено по любовъ и духъ, нийдѣ не трѣба, не може да бжде тъй въ безопасностъ царьтъ както всрѣдъ своя народъ. Такова е прѣданието отъ нашитѣ прадѣди. Дали ни е измѣнило това старо прѣдание? Нека, както ни утѣшаватъ, самъ Руский народъ и да е невиненъ, непричастенъ на тия злодѣйства, съ които се прослави въ послѣдне врѣме нашата нещастна Русия по цѣлъ християнски и нехристиянски свѣтъ, нека това да е работа на нѣколко гадове, на смета отъ нашата земя; но тая мръсотия обезобразява нравствения ни исторически образъ, но тѣзи гадове се разпореждатъ, както щатъ, съ самитѣ сѣдби на нашия народъ, тоя сметъ е порождение отъ Руската земя, отъ руското общество, плътъ отъ нашата плътъ и кость отъ нашитѣ кости. Никакви правосѣдни наказания не можиха досега да го изтрѣбятъ; съ никакви вѣншни сили не ще се изтрѣби това сѣме на злото, — то, като рана на тѣлото ни, живѣй, смърди и се гнои, като разява тайно самата кръвъ. . . .

Дали обаче това ново, страшно поругание надъ руската обществена съвѣсть ще прѣмине и тоя пжтъ безъ дия, и руската съвѣсть не ще възстане и не ще отърси отъ себе си грѣха на лѣнността, на празноста, и недомислието? Дали нѣма да разберемъ, че ни е потрѣбно обновяване, всеобщо, всецѣло прѣбраждане на духа? . . . На тоя исторически, народенъ, земски духъ, който е създакъ руското царство, съ който само и до сега се държи! Тоя сметъ, който така дързостно, така безочливо угнетява съ прѣстѣпления душата на цѣлъ руски народъ, не е изчадие на самия нашъ